

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **N. G.**, zastoupena JUDr. Jířím Burešem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č. j. OAM-774/ZA-ZA04-LE23-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2016, č. j. 2 Az 49/2015 – 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí městský soud shora označeným rozsudkem zamítl. Napadené rozhodnutí je dle něj přezkoumatelné, žalovaný podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal a z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Dále soud konstatoval, že institut mezinárodní ochrany nemůže sloužit k účelové legalizaci pobytu, jíž chtěla žalobkyně dosáhnout. Žalobkyně si musela být vědoma, že na území České republiky nepobývá na základě občanství či trvalého pobytu, ale na základě pobytu dlouhodobého, který není definitivním řešením, ale naopak stavem dočasným. Žalobkyně neuvedla žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu; délka pobytu v České republice či nedostatek zázemí v zemi původu takovými důvody nejsou. Syn žalobkyně, který má na území, stejně jako jeho otec, povolený dlouhodobý pobyt, může případně po dobu, než si žalobkyně vyřídí vše potřebné pro legální návrat do České republiky, být se svým otcem.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) napadá rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností. Důvodem pro odjezd stěžovatelky a jejího manžela z vlasti byla skutečnost, že se manžel potýkal s korupcí, která mu znemožňovala podnikání. Od roku 2008 měla stěžovatelka na území České republiky povolený dlouhodobý pobyt, ten jí však z důvodu nedodání některých podkladů nebyl prodloužen. Stěžovatelka se ocitla v bezvýchodné situaci, proto požádala o mezinárodní ochranu. Žalovaný ani krajský soud se nezbyvali tím, co nastane v případě nuceného návratu stěžovatelky do země původu; všude na úřadech bude muset platit

úplatky, proti čemuž se nelze účinně bránit. Syn stěžovatelky neumí rusky a v případě jeho vycestování budou kvalita a vývoj jeho života zničeny. S ohledem na jazykové znalosti syna se žalovaný a městský soud nedostatečně vypořádali i s možností udělit stěžovateli humanitární azyl, čímž porušili mezinárodní závazky České republiky.

[4] Žalovaný se ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[5] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud ji odmítne jako nepřijatelnou.

[6] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesab vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatelka explicitně netvrdí, v čem okolnosti jejího případu naplňují tato kritéria přijatelnosti. Svými námitkami brojí proti tomu, jak žalovaný a městský soud posoudili situaci, v níž se nachází.

[8] K otázce možné legalizace pobytu na území České republiky se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjadřoval a konstatoval, že se v žádném případě nejedná o důvod pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, či ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43).

[9] K tvrzením žadatelů o mezinárodní ochranu ohledně fungování státních orgánů, korupce a neefektivní justice v zemi původu se poté Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně vyjádřil se závěrem, že se o azylově relevantní důvod nejedná (srov. např. rozsudek ze dne 21. 9. 2006, č. j. 1 Azs 206/2005 - 59, či usnesení ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 184/2016 - 50).

[10] Vlivem délky pobytu žadatele na území země, v níž žádá o mezinárodní ochranu, na udělení této ochrany, se poté soud věnoval např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52, či ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 - 50.

[11] Institut humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, zejm. požadavky na správní uvážení o něm, byl také již mnohokrát předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudky ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Nejvyšší správní soud rovněž dovodil, že ani snaha o setrvání s rodinou na území České republiky není důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57 a ze dne 5. 12. 2012, č. j. 6 Azs 22/2012 - 35).

[12] Stěžovatelčiny námitky týkající se těchto oblastí nevyvolávají žádné otázky, které by uvedenou judikaturou nebyly řešeny. Městský soud o nich také zcela v souladu s touto judikaturou rozhodl.

[13] Proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a není tedy důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu